

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1156

11.05.2025 (136)

Hitler i krig: Vad hände *egentligen*?

av A.V. Schaerffenberg

Del 3

Kapitel 2: Nederlagets rötter

Aldrig i vår historia har vi besegrats av våra fienders styrka, utan alltid av våra egna laster och av fienderna i vårt eget läger."

Adolf Hitler, *Mein Kampf*, volym 2, kapitel XV

Armén var för det tyska folket vad USA:s konstitution är för amerikanerna, eller monarkin för engelsmännen. Varje folk behöver något i sin kultur som djupast sett symboliserar deras speciella identitet. Med namn som Fredrik den store och Otto von Bismarck som sitt arv är det inte konstigt att tyskarna betraktade sina väpnade styrkor som den institution som bäst förkroppsligade deras land. Men när Bismarck avskedades blev den tyska generalstaben, med det impotenta kungahuset som konstitutionell front, den verkliga makten i landet. Från slutet av 1800-talet till slutet av första världskriget styrdes landet av arméns klassmedvetna aristokrater bakom fasaden av en lydig monarki, hur symbolisk den än var. I och med

förödmjukelsen i november 1918 tvingades de dock bort från regeringen av socialdemokrater och andra marxister. Under 1920-talet började generalerna långsamt återfå en del av sitt tidigare inflytande som de konservativa kapitalisternas synliga symboler och militära makt. Tyskland slets mellan de själviska krafterna från vänster och höger.

När Adolf Hitlers ideologiska rörelse för klassamarbete uppstod, motsattes den bittert av dessa reaktionärer, vars värld inte sträckte sig utanför den blåblodiga elitismens begränsade gränser. Deras mål var att återupprätta monarkin, bakom vars bemedlade, intellektuellt ihåliga galjonsfigurer, som general Hugo von Hindenburg, landets aristokrater kunde regera i tunt beslöjat majestät. Deras skenbart patriotiska uppfattning om "Tyskland" var begränsad till Preussen och deras egen överklass. Medelklassens människor sågs ner på som vulgära handelsmän, medan det så kallade "proletariatet" inte var något annat än ett annat ord för bönder. Dessutom förpassades de andra tyska staterna till sekundär betydelse, för att domineras, om inte ledas, av de överlägsna aristokraterna.

Det var denna typ av outhärdlig snobbism som naturligtvis bidrog till att moralen sjönk bland de tyska soldaterna från Bayern, Pommern och alla andra delstater, som förväntades lida och dö under första världskriget lika ädelt som sina preussiska motsvarigheter. Sådana klass- och regionskillnader utnyttjades framgångsrikt av den allierade propagandan under hela konflikten. Det var samma klassmedvetna konservativa som utsatte nationalsocialismen för dess första blodbad, när sexton obeväpnade kamrater sköts av Reichswehr-soldater på order av sina överklassofficerare i München den 9 november 1923.

När Adolf Hitler tio år senare valdes att bilda en ny regering var hans största utmaning att bevara armén som Tysklands symboliska institution, samtidigt som han skulle avvärja fientligheten från dess hatiska aristokrater som var inställda på att antingen använda honom som en marionett, som de hade gjort med von Hindenburg, eller helt ersätta honom med någon foglig preussisk monark. Führern och hans närmaste medarbetare förutsåg detta problem långt före maktövertagandet 1933, men de var oeniga om hur det skulle lösas. Hitler ansåg att den gamla arméledningen skulle få generösa pensioner så snart som möjligt, så att de kunde avsluta sina aktiva karriärer och successivt ersättas av nationalsocialister.

Även om en sådan process tog tid, var den laglig och hade mindre chans att väcka motstånd i generalstaben. Andra var rädda för att arméns officerare inte kunde undgå att förstå vilka konsekvenser en gradvis pensionering skulle få för deras aristokratiska ambitioner och krävde att de omedelbart skulle ersättas av ideologiskt sunda partimedlemmar. Alla insåg att generalstaben var ett näste av fientlighet mot nationalsocialismen och därför en stor inre fara, särskilt om Tredje riket någonsin skulle hamna i krig. Stalin hade rensat ut sina opålitliga, tidigare tsaris-

tiska arméofficerare och satt politiskt pålitliga män i deras ställe. Hitler borde göra samma sak. Så resonerade män som Ernst Roehm, stabschef för stormtrupperna (S.A., eller *Sturmabteilungen*).

I slutet av juni 1934 ville Roehm med våld ersätta konservativa arméofficerare med sina egna stormtrupper. Han visste att Hitler motsatte sig detta och planerade därför att mörda även honom. När Führern fick reda på SA-ledarens avsikter arresterade han personligen Roehm innan några konfrontationer med militären kunde äga rum. Omkring 300 konspiratörer avrättades summariskt, inklusive icke-SA-personal, till och med några SS-män, vilket ger lögn åt konventionella historiker som insisterar på att Hitler förföljde sina egna lojala brunskjortor för att vinna arméledningens gunst och ersätta S.A. med det "mer pålitliga" S.S. I själva verket handlade han bara i självförsvar. Undertryckandet av försöket lugnade visserligen generalstabens farhågor om att Hitler skulle använda våld för att ta över armén, men det hindrade också hans planer på att göra den nationalsocialistisk.

Nu grävde aristokraterna ner sig och motsatte sig envist alla försök att fylla de väpnade styrkorna med ideologiskt pålitliga män. När kriget kom bara fem år senare kontrollerades Wehrmacht fortfarande av förnäma snobbar som var diametralt motsatta nationalsocialismen och angelägna om varje tillfälle att förstöra den, även genom att förråda sitt eget land. Chefen för rikets egen militära underrättelsetjänst, amiral Wilhelm Canaris (om vilken mycket kommer att sägas senare), talade för sina medförrädare när han sa: "Tysklands seger skulle vara en större katastrof än dess nederlag."

Med andra ord föredrog Canaris och hans överklassfränder förbränningen av miljontals tyska kvinnor och barn, de främsta offren för de allierades terrorbombningar, framför Hitlers framgångar. Ett sådant djupgående förräderi kan bara förstås mot bakgrund av den aristokratiska mentaliteten. Den kände sig fysiskt äcklad av nationalsocialismens klassamarbete, där vanliga tyska arbetare umgicks med den välfödda adeln som lika värdefulla samhällsmedlemmar. De var helt enkelt förbannade över att deras överbefälhavare var en österrikisk och vulgär handelsman från de lägre klasserna, som dumt nog hade valt honom till sitt ämbete. Men aristokraternas förakt för honom förvandlades till mordiskt raseri när denne före detta vicekorpral konsekvent vann segrar i fält, nästan alltid mot deras professionella (om än föråldrade) strategier. Det mest effektiva sättet att göra en dum man arg är inte att *säga* till honom att han är dum, utan att visa honom att han är dum. Detta gjorde Hitler upprepade gånger mot de konservativa generalerna och fick därmed deras obarmhärtiga fiendskap.

Många år efter Röhm's välmenande men missriktade försök att med våld avlägsna aristokraterna från armén - när långt mer världsomskakande händelser fick nästan alla andra att glömma den döde generalstabschefen - förstod Joseph

Goebbels, kanske ensam bland andra ledare, tydligt de fruktansvärda konsekvenser som hade satts i rörelse bara elva år tidigare. Den 27 mars 1945, med sitt land i brinnande ruiner, insåg han att de gamla generalstabsaristokraterna hade kostat Tyskland kriget: "Jag påpekar utförligt för Führern att vi 1934 tyvärr misslyckades med att reformera Wehrmacht när vi hade möjlighet att göra det. Vad Roehm ville var naturligtvis rätt i sig självt. Om Roehm hade varit en rakryggad, solid personlighet, skulle med all sannolikhet några hundra generaler snarare än några hundra SA-ledare ha skjutits den 30 juni. Hela händelseförloppet var djupt tragiskt, och i dag känner vi av dess effekter. Under det året var tiden mogen för att revolutionera Reichswehr. Som saker och ting var, kunde Führern inte ta tillfället i akt."

Sedan Hitlers frontupplevelse i skyttegravarna hade han alltid beundrat generalstaben som en symbol för allt traditionellt värdefullt i hans land, den tyska nationens fasta pelare. Men den gradvisa desillusioneringen med dess klassmedvetna martinetter var en bitter besvikelse. Långt in i kriget betraktade han dem fortfarande med respekt. För sent kom han att ångra sin tidigare djupa respekt för de flesta av arméns höjdare. "I åratal", sade han till Hans Frank, generalguvernör i det erövrade Polen i slutet av kriget, "har dessa herrar med sina tjusiga, rödrandiga byxor förrått, glömt eller sålt Moltkes och Schlieffens principer. Denna förmätna junkerkast är i själva verket inget annat än en samling virrpannor, vacklande och uppstoppade skjortor" (Innes, 18). Händelserna skulle snart visa att de dessutom var förrädare.

Under hela det tidiga 1930-talet rådde en osäker samsyn mellan partiet och armén. Men 1935, inför de växande hoten från utlandet, motsatte sig generalstaben kraftfullt Hitlers planer på upprustning. Under kriserna i Ruhrområdet, Tjeckien och Österrike hade dess officerare visat en enastående brist på mod och beslutsamhet, och Hitler visste att de skulle vika sig inför en verklig internationell konfrontation. Den 4 februari 1938 tillträdde han därför som överbefälhavare för *Oberkommando der Wehrmacht* (OKW), de väpnade styrkornas *överkommando*. Många höga officerare blev upprörda över blotta tanken på att behöva ta order från en före detta österrikisk korpral. Nästa år gick deras opposition under jorden i den så kallade "generalernas komplott" för att ta över den lagliga regeringen. Men konspiratörernas feghet dömde den till misslyckande. När andra världskriget bröt ut i september 1939, motsatte sig arméledningen till en början och ivrigt varje kampanj i Polen som "omöjlig att vinna". Efter att motvilligt ha släpats ut på fältet av historiens drivkraft förlorade deras slitna strategier från 1914 nästan kriget under dess fjorton dagar. Generalstabens motstånd mot nästan varje efterföljande kampanj och till och med många slag saboterade kontinuerligt den vanliga soldatens ansträngningar att vinna, tills kriget slutligen förlorades.

Med hänvisning till Tysklands nederlag i första världskriget hade Hitler redan i

Mein Kampf skrivit att en militär katastrof alltid var en följd av en inre snarare än en yttre svaghet. Denna observation gällde lika mycket för hans eget rike, med dess konservativa Wehrmacht, som för den konflikt han kände till på nära håll som ung soldat. När kriget kom 1939 hade tre fjärdedelar av de män som fortfarande innehade poster i Tredje rikets regering och militär utsetts under Weimarrepubliken. Få av dem var nationalsocialister. Några andra var mer eller mindre positivt inställda till Hitler, men majoriteten var aristokratiska opportunisterna som följde order endast om de var i enlighet med deras klass välfärd och upprätthållande.

Långt senare i kriget, när Europa kämpade för sitt liv under de mörka dagarna 1944, fick Führern till sin fasa veta att av hans 8.000.000 soldater hade endast 260.000 skickats till fronten. Inte undra på att de var så fruktansvärt underlägsna i antal överallt! I maj samma år bröt sovjetiska styrkor oväntat igenom tyskarnas södra linje och tvingade fram en snabb reträtt till Sevastopol, som föll kort därefter, eftersom generalstaben inte hade lyckats leverera tillräckligt med vapen och ammunition som fanns i överflöd i närliggande depåer.

Det kanske enskilt mest avgörande exemplet på aristokratiskt förräderi inträffade sommaren 1941. Hitlers anfall mot Ryssland hade fram till dess varit en total framgång, till stor förvåning och yrkesmässig avundsjuka för arméns generaler, som hade motsatt sig det nästan till varje man. Nu ville de ta över hela ledningen (och äran) för en kampanj som redan verkade vara så gott som vunnen. Från början hade Führern insisterat på att segern måste vara snabb och fienden besegrad före vintern, eftersom Tyskland helt enkelt inte hade de resurser som krävdes för en långvarig konflikt. Och Ryssland var ökänt för sitt katastrofala väder som kunde få vilken armé som helst att stanna upp. För att nå framgång i tid var det viktigaste strategiska målet att förstöra eller erövra Sovjets förråd av olja, järn och mangan. Hans generaler var tveksamma. De insisterade istället på att Sovjetunionens industricentra skulle attackeras. Hitler kontrade med att påpeka att om engelsmännen hade lyckats flytta sina fabriker utom räckhåll för Luftwaffe, så skulle ryssarna också kunna göra det. Dessutom kan krigsanläggningar byggas upp igen eller flyttas. Förlusten av olja och mineraler, utan vilka de inte kan fungera, är allvarigare. Förlusten av till och med många fabriker är ingenting jämfört med förlusten av naturresurser. Därför var erövringen av Ukraina, den viktigaste källan till sovjetiska leveranser, av största vikt. Hitlers strategi segrade, och så gjorde också de tyska vapnen, tills han drabbades svårt av magkramper i slutet av augusti.

I nästan tre veckor var han isolerad. När han återhämtade sig tillräckligt för att återta befälet över östfronten fick han till sin förskräckelse veta att generalerna hade utnyttjat hans sjukdom för att omdirigera armén mot Moskva, med dess tunga industri och utsikter till ära för den general som kunde erövra staden. Wehrmachts trupper hade precis nått den ryska huvudstadens förorter när en av de

värsta vinterstormarna i historien förlamade deras framryckning. Just då gick Sovjet till motattack och slog inte bara tillbaka tyskarna, utan tvingade dem till en långvarig reträtt. Vad värre var, Hitler stod nu inför att föra ett utdraget krig som han saknade tillräckliga naturresurser för, medan fiendens förråd fortfarande var intakta. Om hans strategi hade upprätthållits skulle Sovjetunionen ha tvingats kapitulera. Tack vare generalstaben hade kriget i stället nått en desperat vändpunkt som Führern skulle få svårt att återställa till Tysklands fördel.

De flesta av de aristokratiska förrädarna överlevde det nederlag de orsakat och publicerade sina egna versioner av händelserna, där Hitler framställdes som en galen amatör som förlorade kriget för att han vägrade lyssna på deras överordnade råd. De flesta av dessa män undkom kängurudomstolens "rättvisa" i efterkrigstidens Nürnberggrättegångar och kunde leva sina liv i samma slags bekväma lätthet som deras klass alltid hade varit van vid. Och det är till stor del på grund av deras lögnar om kriget, som publicerades för att dölja deras egen oduglighet och svek, som omvärlden fortfarande blir lurad om det verkliga genomförandet av den konflikten.

Mer än någon annan faktor i andra världskriget var det förräderi som begicks av den tyska generalstaben ansvarig för dess utgång.

NSDAP / AO är världens största leverantör av nationalsocialistiska propaganda!

Tryckta och online tidskrifter på många språk
Hundratals böcker på över ett dussin språk
Över 300 webbsidor på dussintals språk

